

VWI-netwerk Voor vrouwen met ambitie

Column

De verkeerde vraag

[Naar alle Columns](#)

De man die zich afvraagt waarom zij niet meer van hem houdt.

De vrouw die wil weten waarom hij zo boos is.

De jongen die niet snapt waarom hij niet wat makkelijker contact legt met meisjes.

En zo kan ik nog wel een paar voorbeelden noemen van mensen die bij me in de praktijk komen, individuele cliënten en echtparen: allemaal stellen ze vroeg of laat de vraag waarvan ik zie dat die niet helpend is. Omdat er nooit een antwoord op komt waar ze zich beter van gaan voelen. De vraag die vaak al 20 keer gesteld is. De vraag die nog nooit een antwoord heeft opgeleverd waar hij iets aan had. De vraag waarvan ze uren wakker ligt. De vraag die leidt tot niets. De vraag: WAAROM?

Een vrouw die graag meer contact van hart tot hart wil met haar man vraagt: 'Waarom kom je niet eerder thuis terwijl je dat steeds toezegt?' Ik zie zijn ogen naar het plafond dwalen. Hij gaat zitten denken: 'Tja, waarom eigenlijk?' vraagt hij zichzelf ook af, 'wat is nu een goed antwoord?' Hij gaat in zijn hoofd zitten, is niet meer beschikbaar om bij haar te zijn, bij haar gemis. Zij wil gezien worden door hem en in een poging hem te bereiken stelt ze een vraag waardoor zijn hoofd geactiveerd wordt. Met zijn hart is hij dan niet bij haar. Het zou haar waarschijnlijk goed doen als hij tot zich door zou laten dringen dat dat vervelend is voor haar en als hij dat zou laten merken. Hij zou het niet eens direct voor haar hoeven op te lossen als hij maar laat zien dat het hem iets doet dat zij het vervelend vindt. Natuurlijk moet hij ook nadenken over de vraag hoe hij het voor mekaar krijgt om steeds iets toe te zeggen en het vervolgens niet na te komen. Zegt hij iets toe wat hij eigenlijk niet wil? Of is er altijd een andere prioriteit? Wat betekent zij eigenlijk voor hem? Zinnige vragen, maar iets anders dan 'waarom?'

De man wiens vrouw bij hem is weggegaan. Zij heeft verteld dat ze niet meer van hem houdt, dat ze het niet meer voelt. Ze heeft ook verteld wat ze mist in hem. Nu zit hij hier, inmiddels alléén, bij mij en hij blijft de vraag herhalen: 'Waarom?' Hij heeft verdriet, is in rouw gedompeld. Geen enkel antwoord op deze vraag kan zijn verdriet verlichten. De vraag blijven stellen is pure zelfkwalling, steeds weer de scherpe kant van het verdriet opzoeken en de boosheid aanwakkeren. Het is al verdrietig genoeg. De vraag 'waarom' maakt het allemaal niet beter.

De jongen die geen contact durft te maken met meisjes. Hij zoekt naar een antwoord op de vraag waarom hij dat niet durft, surft op internet om te zoeken naar allerlei mogelijke verklaringen. Heeft gevonden dat hij mogelijk een sociale fobie heeft. En ondertussen blijft zijn verlangen in hem op de waakvlam branden zonder dat hij er

iets mee doet. Hij vereenzelvigd zich met de angst, voedt dit door de 'waarom' vraag te stellen en verklaringen te zoeken. Als hij zich zou vereenzelvigen met het verlangen, dan wordt dat verlangen misschien een keer groter dan de beklemmende twijfel en angst, die hem in zijn bevroren toestand houden. Al dat zoeken naar verklaringen houden dat in stand.

De vraag naar het waarom leidt er altijd toe dat we in ons hoofd gaan zitten. En wanneer het hoofd actief is, is de weg naar het hart en het handelen afgesloten. Terwijl het nu juist het hart is waar we last van hebben. Het hart wil gezien worden, erkend, gehoord. Het hart wil uitreiken en zichzelf laten zien. Het hart wil vastgehouden worden en liefhebben. Als die behoefte is vervuld is de 'waarom' vraag al gesmolten.

Jikke Verhulst

Wil je reageren op deze column? Mail dan naar Jikke Verhulst.

“Ik schrijf graag en veel. Ik schrijf dagelijks om dossiers van mijn cliënten bij te houden, maar ik kruip ook soms gepassioneerd achter het toetsenbord als ik iets lees in de krant waar ‘niets van klopt’ of waar iets heel belangrijks aan ontbreekt. Ik maak jullie graag deelgenoot van gebeurtenissen in mijn werk en dagelijks leven en mijn reflecties daar op.”